Проходять по вулиці мати і син.
Син — попереду, мати — позаду.
Син, як чорний, нікельований лімузин
А мати? А мати схожа на Правду.

Хустина, куфайка — жінка з села.
Вирізьблені сонцем глибокі зморшки.
Руки спрацьовані, чорні, як та смола,
Потріскані, наче підгорілі коржики.

Синові соромно з матір'ю йти,
По столичній вулиці крокувати поруч...
Воно, хоч і вміє дві фрази по-англійськи сплести,
Воно, хоч з дипломом, та все-таки — покруч!

Отак вони йдуть собі, ніби справді чужі.
Вона заворожена сином, щаслива.
А він як погляне на ті руки-коржі,
То чується так, як розчавлена слива.

Поглипує мати на сина здаля,
Як на Бога, а він осміхається черство.
Вона іде бавити чуже немовля,
А він на роботу — в міністерство.

І слава Господу, що воно — пішачок,
Що не має державного автомобіля,
Бо мати по вулиці несла б свій мішок,
А він проїжджав би десь поблизу, десь біля...